

# Temmuzu da Uğurladık Ya

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 01 Ağustos 2021

“bir deniz biriktirdim  
gece mavilerinden  
sabaha karşı kullanıyorum  
adamakıllı bir deniz  
sıcak ve buharlı  
deprem titreşimleri  
derinliklerinden...”(Alıntı)

Düşlere tamah etmedim, sevgili: düşürlere de ve hicretinde mavinin yüzüme yürüdü güneş.

Aşkın kavisinde saklıydı mehter marşı ve andıkça sevgiyi rubailer dört yanımı sardı.

Sözcükler kumaşım.

Ve dualarım.

Geldim geleli dünyaya bitmedi de nazım niyazım ve arka bahçelerin hüznü çiceğiyim bazen bir düş  
ambarında bazense hazanın çatısında salındığım dün gibi günde seğirten bir heceyim de yarınlara  
dokunma arzusu benimki yoksa hiç yazar mıydım bunca cümleyi?

Köprüler yandı.

Yürekler dağıldı.

Aşksa kayrası ömrün bazen başı dik bazen yenik ama içimizin de serveti.

Bir öğreti ise dünden uzanan elbet tembihliyim ben yaşar ve severken.

Mustarip olduğumsa kendime lades dediğim gün bitimi ve kıvançla şakiyorum düş mizanseninde  
kırdığım tabular belki de aşkın da şiirin de tapusu bende olmalıydı ilk günden beri bu anlamda sınır  
tanımıyorum yazar ve severken hem bir aldatı kendime bir kandırmaca içimdeki çocuğa ve küpe  
olmuşken yalnızlık kulaklarıma.

Temmuz'u da uğurladık ya tıpkı şairin de vurguladığı üzere:

“Camlar sıcaktan erimiştir.  
Yağlı bir güneş asfalta sıvanıyor  
Fiskiyelerde gökkuşağı titreşimler

Daha temmuzda  
Güngörmüş bir tevekkülle göğüs geçirir  
Gölgelerinde şimdiden sonbahar resimleri  
Sinsi yaprak nemi burnumuzda  
İnsan mevsime aldanıyor.”

Girift bir sözcük bulutu adeta panjurları kapalı bir evin duasında saklı iken düş malikleri elbet sevgini yüz ölçümünde yüz bulan sevdalı bulutlar kadar da isyankârım içimde yanan ateşe elimi değdirir değdirmez şiir olup ateşe veriyorum kalan benliğimi ve şadırvanlara uzanıyorum aslında gökte otağı kuruyorum elbet sarı benizli güneşle de hiç iyi değilken aram geceye sokuluyorum ve hala sıcaklığı hissediyorum.

Temmuz tam da veda etmişken yanan sadece ben değilim ama yakaran benim de beti benzi atmış sözcüklerle yamıyorum Temmuzun söküklerine ve binlerce ağacı sonsuzluğa uğurluyorum aslında uğurluyoruz milletçe.

Çehresinde güneşin çapkın bir rüzgâr ve ateş büyümekte.

Şiarı iken günün bu sıcaklar aşkın da asfalta yapışan ayak izini takip ediyorum ve melun gölgelerden uzağa kaçıyorum.

Apartman topuklu kadınlar geçiyor evin önünden.

Adamlar geçiyor kelli felli ve bıçkın ve hırçın.

Herkesi görüyorum da çocuklara hiç rastlamıyorum bu aralar ve içimdeki çocuk mızızlanıyor ne de olsa tek arkadaşı kalem içimdeki yetim çocuğun ve huysuzluğa ile kök söktürüyor bana aslında ben de kaleme ve ona.

Sihirli bir sağanak baş eder ancak bu ateşle bu yangınla ve benle ve bizle zaten biz olmaktan yola çıkıp kırıyorum zincirlerimi ve lepiska saçlarında bulutların inler cinler top oynuyor bazen açıl susama açıl, desem de ne içimdeki çiçek açıyor ne de içim açılıyor bunca hır gür arasında.

Makûs talihime duyduğum inanç ve hürmetle makul olmaya çalışıyorum sahip olduğum ne varsa yetiniyorum tek şık haricinde hatta iki şık:

Sevmeye ve yazmaya doymadığım bir yaz akşamında bekliyorum da ilk ezanı ki gözlerimi rahatça yumayım.

Öncesinde kalemle yoğurmalıyım duygularımı ve umut beslediğim herkes ve de her şey için aynısını diliyorum.

Hüznüme binaen akışkan bir rehavet peşi sıra gelen rahmet ve omuzlarım düşmeden ve de yüzüm...

Düşmeden gözünden sevdiğilerimin ve gözümde düşen her yaş için hamt ediyorum yoksa nasıl serinlerdi ruhum ve evren?